

Lőkös Ildikó

„a szemét azt minek tartja a fején?”

Braun Barna Folyóügy című színműve elé

„Vonat. Van hely. Egyszál bácsi. Köszönök. Leülök. Bácsi feszeng. / Bácsi (halkan, maga elé): nem... ez... nem kérdezte meg. / Én (kedvesen): elnézést, parancsol? / Bácsi (ingerülten): maga nem kérdezte meg! / Én (értetlenül): mit? / Bácsi: hogy szabad-e leüljön. / Én: mért, nem szabad? / Bácsi: de, igen, szabad, csak nem kérdezte meg. Meg kell kérdezni. / Én: ó, bocsánat. Szabad leülnöm? / Bácsi (kedvesen): igen, parancsoljon” – ez éppen az a történet, ami ugyan nincs benne *Braun Barna Folyóügyek*-jében, de akár benne is lehetne, hisz a hűsz jelenetből álló mű ihletője a hétköznapi valóság. Könnyű Braun Barnának, mert őt szinte vonzzák ezek az esetek, legalábbis a közösségi oldaláról ez derül ki. A szerző nem tesz egyebet, csak leírja a körülötte zajló világot, míg ki nem derül, mások körül is zajlanak ilyenek. Így aztán hamar népszerűvé váltak ezek a kis életképek, már csak arra kellett rávenni ezek szenvedő alanyát, Braun Barnát, hogy szerkessze színpadi szöveggé őket. Ráadásul a szerző körül sok olyan ember van, akinek van szeme a színházra, hiszen ő, amikor épp nem telefonál, nem buszon, vonaton utazik vagy nem egy boltban vásárol, akkor az *RS9 Színház* PR-osa és szervezője. És hát munkatársainak meg is akadt a szemük ezeken a szkeccseken. Azóta már be is mutatták *Csáki Rita* rendezésében – igazi közönségsikerrel.

Braun Barna valami olyanba talált bele, ami mostanában nagyon „trendi” a színpadi szövegekben. Mai nyelven, humorral, a közéleti anomáliáinkat pellengérré állítva ábrázol egy világot. Egy-egy története is szinte az abszurdba fordul, de így egymás mellé téve őket még jobban fölerősödik képtelenségük. Remek dramaturgiai ötlet, hogy a jelenetek láncszerűen kapcsolódnak egymáshoz, a szereplők pedig egyaránt fönt is, lent is vannak. Aki az egyik életképben a megmondó ember, a következőben ő lesz az, akit lenyomnak. Afféle modern körtánc ez, stafétaként adják egymás kezébe a történetek megoldókulcsait. Jól ismert világ ez, mégis tele van meglepetéssel, váratlan poénnal. Bár Braun Barna maga is ír prózát és verset, sőt, irodalmi folyóiratnak, a *felonline.hu*-nak a főszerkesztője, itt most nem törekedett irodalmi igényű szöveget papírra vetni, ennek a műfajnak nem is állna jól. Az utca nyelvét fölidéző párbeszédetek teszik természetessé – írhatnám: hitelessé – ezeket a groteszkbe hajló eseteket, mely szinte sugallja azt a játékmódot, színpadi világot is, ahogy a *Folyóügyek*-et érdemes megvalósítani. Első drámás szerzőknek gyakran éveket kell várniuk, míg eljutnak a bemutatóig – Braun Barnával azonban szerencsére nem ez történt. Reméljük, lesz folytatás, és a kortárs dráma egy vígjátékíróval gazdagodik. És még egy utolsó történet: „Én (kedvesen): Bocsánat, a főzőtejszínt merre találom vajon? / Boltos (rámutat a mögöttem álló polcra, ingerülten): Csak azt nem tudom, hogy a szemét azt minek tartja a fején?” Ha a boltos nem is, mi tudjuk, miért tartja Braun Barna a szemét a fején. Tartsa is sokáig ott, hogy leírhasa, amit látott!